

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. , w III -cim Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Sztandar

Protokolant Paulina Lewandowska, Katarzyna Pietrowska

w obecności Prokuratora Tomasza Przytuły, Jacka Ciupy

po rozpoznaniu w dniach 4 stycznia 2017 roku, 24 stycznia 2017 roku

sprawy :

S. M.

syna Z. i R. z domu K.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to , że :

w okresie od dnia 28 kwietnia 2011r. do dnia 27 maja 2011r. w O., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. doprowadził (...) Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem przy zawarciu kredytu inwestycyjnego (...) w kwocie 2 700 000 zł., w ten sposób, że jako prowadzący „ Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...)” z/s w O. w celu uzyskania dla T. S. (...) PHU Stacja Paliw T. S. w G.” w/w kredytu inwestycyjnego (...) w (...) Banku (...) SA z/s w W. Oddział w O. na zakup przez T. S. Stacji Paliw należącej do PPHU (...) podpisał w celu przedłożenia przez kredytobiorcę w (...) SA Oddział I w O. dokument KP nr (...) z dnia 28 kwietnia 2011r. zawierający nieprawdziwe oświadczenie co do uzyskania od kredytobiorcy zaliczki na zakup w/w Stacji Paliw w O. w kwocie 500 000 zł na rzecz PPHU (...), wiedząc, iż wpłata taka w rzeczywistości w ogóle nie miała miejsca, który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania kredytu przez T. S. jako udokumentowanie przez niego wymaganej przy udzieleniu kredytu wpłaty własnej przez kredytobiorcę oraz na podstawie którego udzielono mu kredytu inwestycyjnego w wysokości 2 700 000 zł. stanowiącego mienie znacznej wartości, czym działano na szkodę (...) SA

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art., 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

orzeka

1. w miejsce zarzucanego czynu, oskarżonego S. M. uznaje za winnego tego że, w okresie od 28 kwietnia 2011 roku do 27 maja 2011 roku w O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, (której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania) w celu uzyskania dla tej osoby kredytu inwestycyjnego od (...) Bank (...) SA z siedzibą w W., Oddział 1 w O. w kwocie 2.700.000 zł. na zakup Stacji Paliw należącej do S. M. prowadzącego Przedsiębiorstwo – Produkcyjno – Handlowo - Usługowe (...) w O., poświadczył własnym podpisem nieprawdę w dokumencie KP Nr(...) z dnia 28 kwietnia 2011 roku co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu – tj., że otrzymał od wyżej wymienionej osoby zaliczkę w kwocie 500.000 zł. na zakup Stacji Paliw, choć wiedział, że w rzeczywistości wpłata ta nie miała miejsca oraz przedłożył ten dokument w wyżej wskazanym banku, wobec czego kredyt został udzielony tej osobie, czym wyczerpał dyspozycję art. 271§1 kk, art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie

art. 297§1 kk w zw. z art. 11§3 kk, art. 33§2 kk wymierza mu karę pozbawienia wolności w wymiarze 1(jednego) roku oraz karę grzywny w ilości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, każda po 10 (dziesięć) złotych,

2. na podstawie art. 69§1 i §2 kk, art. 70§1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków.

IIIK 72/16

UZASADNIENIE

S. i A. małżonkowie M. byli właścicielami Stacji Paliw położonej w G. przy ulicy (...). W 2010 roku postanowili sprzedać tę stację. Chęć zakupu wyraził T. S. – prowadzący inną stację benzynową, położoną w D.. W efekcie rozmów dotyczących warunków sprzedaży stacji mężczyźni ustalili, że T. S. dokona nabycia tej stacji, przy czym częściowo zapłaci za nią gotówką a częściowo pieniędzmi uzyskanymi z kredytu.

(wyjaśnienia S. M. k.88, 277-278, zeznania T. S. k.119-120).

W marcu 2011 roku T. S. zaczął ubiegać się o kredyt w wysokości 2.700.000 zł. w (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., Oddział 1 w O.. Jednym z warunków uzyskania kredytu było udokumentowanie zaangażowania środków własnych w wysokości co najmniej 20% wartości netto inwestycji. W tym przypadku kwota ta miała wynosić 500.000 zł.

(zeznania A. S. k.125-126).

Z uwagi na powyższy wymóg doszło do spotkania T. S. ze S. M.. Podczas tego spotkania S. M. potwierdził własnym podpisem na dokumencie KP Nr (...) z 28 kwietnia 2011 roku, że jako prowadzący Przedsiębiorstwo –Producyjno - Handlowo - Usługowe (...) w O. przyjął kwotę 500.000 zł. tytułem zaliczki na zakup wyżej wskazanej Stacji Paliw od T. S.. W rzeczywistości pieniędzy tych jednak nie otrzymał. S. M. wiedział, że dokument ten jest potrzebny w banku celem uzyskania kredytu przez T. S. na zakup jego stacji.

(kserokopie dokumentu KP k. 16, 134, zeznania T. S. k. 119-120, E. C. k.116-117, wyjaśnienia S. M. k.277-278).

W dniu 27 maja 2011 roku T. S. złożył w (...) S.A. Oddział 1 w O. wniosek o udzielenie mu kredytu we wskazanej wyżej kwocie 2.700.000zł. W informacji o źródłach finansowania przedsięwzięcia inwestycyjnego podał, że wydatkował na zakup stacji środki własne w kwocie 500.000 zł. i na potwierdzenie powyższej okoliczności załączył poświadczający nieprawdę dowód KP z 28 kwietnia 2011 roku.

(kserokopia wniosku k.37-40, zeznania A. S. k.125-126).

W dniu 24 sierpnia 2011 roku T. S. otrzymał z (...) S.A. z siedzibą w W., Oddział 1 w O. kredyt w kwocie 2.700.000 zł. z przeznaczeniem na zakup powyższej Stacji Paliw oraz pierwsze wyposażenie w środki obrotowe ze środków pochodzących z linii (...). Kredytobiorca został zobowiązany do spłaty całości zadłużenia w terminie do 1 sierpnia 2021 roku. Wierzytelność banku została zabezpieczona poręczeniem udzielonym przez E. C. oraz hipoteką ustanowioną na nieruchomości zabudowanej Stacją Paliw w G..

Pierwsza transza kredytu w kwocie 2.000.000 zł. została przelana na konto S. M. w dniu 2 listopada 2011 roku. Stanowiła zapłatę za Stację Paliw stosownie do treści aktów notarialnych z dnia 1 i 28 września 2011 roku dotyczących jej sprzedaży na rzecz T. S..

Druga transza kredytu w kwocie 700.000 zł. została przelana w dniu 9 listopada 2011 roku na konto T. S. tytułem uruchomienia kredytu zgodnie z dyspozycją wypłaty.

(umowa kredytu inwestycyjnego (...) wraz z aneksem k.23-27, decyzja kredytowa k.32-36, akty notarialne k.43-44, 45-49, dyspozycje wypłat k.28-29, potwierdzenia przelewów k.41-42).

T. S. spłacał powyższy kredyt zgodnie z harmonogramem od 1 stycznia 2012 roku w ratach miesięcznych kapitałowo – odsetkowych w wysokości około 40.000 zł. Pierwsze opóźnienia w spłacie, nie przekraczające 30 dni pojawiły się od 1 maja 2013 roku, a zaprzestał spłacania kredytu od 1 lipca 2013 roku.

W dniu 19 grudnia 2013 roku T. S. zawarł z bankiem ugodę zakładającą spłatę zgodnie z nowym harmonogramem od 1 stycznia 2014 roku w ratach miesięcznych odsetkowych w wysokości około 12.000 zł. Dokonywał spłat z opóźnieniami do października 2014 roku, kiedy to zgodnie z ugodą rata miała wzrosnąć o część kapitałową do 24.000 zł. Wtedy zawarto aneks do ugody i pomniejszono ponownie raty do około 12.000 zł. z zaliczeniem dokonywanych wpłat w pierwszej kolejności na kapitał. Raty były spłacane z opóźnieniami, a za listopad i grudzień - kiedy już wzrosły zgodnie z harmonogramem do około 21.000 zł. zostały spłacone w niewielkiej części. T. S. od stycznia 2016 roku zaprzestał spłacania kredytu co doprowadziło do wypowiedzenia warunków spłaty i postawienia wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności.

(informacja banku k.194).

Zgodnie z treścią wskazanych wyżej aktów notarialnych strony ustaliły cenę sprzedaży Stacji Paliw na kwotę 2.500.000 zł. plus podatek VAT 23%, tj. 575.000 zł., co stanowiło łącznie kwotę 3.075.000 zł.

W dniu 24 sierpnia 2011 roku została zawarta pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W., Oddział 1 w O. a T. S. dodatkowo umowa o kredyt obrotowy, na podstawie której T. S. otrzymał kwotę 777.400 zł. z przeznaczeniem na sfinansowanie zobowiązań z tytułu podatku VAT związanego z realizacją projektu inwestycyjnego dotyczącego zakupu Stacji Paliw oraz pierwszego wyposażenia w środki obrotowe. Pierwsza transza z tego kredytu w kwocie 575.000 zł. została przelana na konto S. M. w dniu 2 listopada 2011 roku tytułem zapłaty podatku VAT 23% wynikającej ze sprzedaży stacji. Druga transza w kwocie 202.400 zł. została przelana w dniu 7 listopada 2011 roku na konto T. S. tytułem uruchomienia kredytu.

(akty notarialne k.43-44, 45-49, umowa o kredyt obrotowy k.64-67, dyspozycje wypłat k.68-69, 54, potwierdzenia przelewów k.52, 53).

S. M. ma wykształcenie (...), jest (...), żonaty, posiada (...) dziecko, aktualnie jest emerytem, jego miesięczny dochód z tego tytułu wynosi 1560 zł. miesięcznie. Jest właścicielem samochodu marki (...), rok produkcji (...), jest właścicielem działki o powierzchni(...) arów. Nie był karany.

(karta karna k. 219, oświadczenie oskarżonego k.277).

S. M. na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu.

Wyjaśnił, że podpisał dokument KP stwierdzający, że otrzymał od T. S. zaliczkę na zakup stacji benzynowej w kwocie 500.000 zł., choć w rzeczywistości tych pieniędzy od niego nie otrzymał. Pieniądze te miał mu przekazać później i na tę okoliczność podpisał oświadczenie z 15 maja 2011 roku. Mimo zapewnień, pieniądze nie oddał. T. S. był potrzebny powyższy dokument, ponieważ chciał wziąć kredyt z banku. Pieniądze na zakup stacji miały pochodzić w części z kredytu, a w części miała być to gotówka. Oskarżony złożył wniosek o wydanie wobec niego wyroku w trybie art. 335 kpk i wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz kary grzywny w ilości 80 stawek dziennych, każda po 10 zł.

Na rozprawie oskarżony nie przyznał się do stawianego zarzutu.

Wyjaśnił, że wcześniej przyznał się, ponieważ powiedziano mu, że sprawa zakończy się szybko i nie będzie musiał chodzić do Sądu. Potwierdził fakt podpisania przedmiotowego dokumentu KP na prośbę T. S.. Wiedział, że T. S. będzie brał kredyt w banku na zakup stacji, ale stanowczo zaprzeczył aby działał z nim wspólnie i w porozumieniu celem

wyłudzenia tego kredytu. Oświadczył, że nie sprzedałby mu stacji gdyby wiedział, że on tego kredytu nie będzie spłacał. T. S. prowadził w tym czasie inną stację benzynową i mówił, że ma pieniądze.

(wyjaśnienia S. M. k.88, 277-278).

S. M. został oskarżony o to że od dnia 28 kwietnia 2011 roku do 27 maja 2011 roku w O., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. doprowadził (...) Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem przy zawarciu kredytu inwestycyjnego (...) w kwocie 2.700.000 zł. w ten sposób, że jako prowadzący Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) z siedzibą w O., w celu uzyskania dla T. S., (...) PHU Stacja Paliw T. S. w G.” w/w kredytu inwestycyjnego (...) w (...) Banku (...) SA z/s w W. Oddział w O. na zakup przez T. S. Stacji Paliw należącej do PPHU (...) podpisał w celu przedłożenia przez kredytobiorcę w (...) SA Oddział (...) w O. dokument KP nr (...) z dnia 28 kwietnia 2011 roku zawierający nieprawdziwe oświadczenie co do uzyskania od kredytobiorcy zaliczki na zakup w/w Stacji Paliw w O. w kwocie 500.000 zł. na rzecz PPHU (...), wiedząc iż wpłata taka w rzeczywistości w ogóle nie miała miejsca, który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania kredytu przez T. S. jako udokumentowanie przez niego wymaganej przy udzieleniu kredytu wpłaty własnej przez kredytobiorcę oraz na podstawie którego udzielono mu kredytu inwestycyjnego w wysokości 2.700.000 zł. stanowiącego mienie znacznej wartości, czym działano na szkodę (...) SA,

tj. o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 294§1 kk.

W ocenie Sądu zebrane dowody wyraźnie wskazują, że w dokumencie KP z 28 kwietnia 2011 roku została stwierdzona nieprawda, ponieważ S. M. nie otrzymał w rzeczywistości zaliczki w kwocie 500.000 zł. od T. S. na zakup Stacji Paliw. S. M. przyznał, że osobiście podpisał ten dokument. Wiedział, iż jest on potrzebny do banku celem uzyskania kredytu przez T. S..

Okoliczności te wynikają z wyjaśnień S. M. oraz zeznań T. S. i E. C.. Sąd uznał je za wiarygodne w tym zakresie.

Niewątpliwym jest, że jednym z warunków uzyskania kredytu przez T. S. było dokonanie wpłaty własnej, stanowiącej co najmniej 20 % wartości inwestycji i była to kwota 500.000 zł. Dlatego T. S. uzgodnił ze S. M., że ten poświadczy nieprawdę odnośnie otrzymania od niego powyższej zaliczki, a następnie dokument ten zostanie złożony w banku, po czym bank po przyznaniu kredytu T. S., dokona przelewu pieniędzy na konto S. M.. Bezsprzecznie wskazują na to zeznania E. C., którym Sąd w tej części dał wiarę. Za niewiarygodne Sąd uznał późniejsze wyjaśnienia T. S., w których stwierdził, że treść dokumentu KP była prawdziwa i że przekazał zgodnie z jego treścią kwotę 500.000 zł. S. M..

Sąd dostrzegł pewne sprzeczności istniejące pomiędzy wyjaśnieniami S. M. a zeznaniami T. S. odnośnie kwestii zwrotu kwoty 500.000 zł. S. M., ale uznał, że nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Otóż T. S. stwierdził, że kwota 2.000.000 zł. otrzymana przez S. M. z banku jako pierwsza transza kredytu zawierała w sobie już tę kwotę, wobec czego nie był mu nic winien. Z kolei S. M. wyjaśnił, że T. S. zobowiązał się zwrócić te pieniądze w terminie do 24 czerwca 2011 roku i na tę okoliczność zostało sporządzone pisemne oświadczenie z dnia 15 maja 2011 roku (k.15).

W ocenie Sądu powyższe sprzeczności nie zmieniają oceny, że w dokumencie KP została poświadczona nieprawda. Niewątpliwym także jest, że pomiędzy mężczyznami zaistniał konflikt dotyczący późniejszych wzajemnych rozliczeń związanych z zakupem Stacji Paliw, co w efekcie doprowadziło do złożenia przez S. M. zawiadomienia o przestępstwie oszustwa dokonanego na jego szkodę przez T. S.. Podkreślić jednak należy, że okoliczności te nie mają już związku z zarzutem aktu oskarżenia, a tym samym nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne w pełni zeznania pracownika banku (...), ponieważ potwierdzają okoliczności zawarte w nie budzących żadnych wątpliwości dokumentach bankowych załączonych do akt sprawy.

Mając na uwadze powyższe dowody Sąd uznał, że niewątpliwie oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. poświadczył nieprawdę w dokumencie KP co do otrzymania zaliczki na zakup stacji.

Bezspornym także jest, że dokument ten został przedłożony w banku, kredyt został przyznany T. S., a na konto oskarżonego wpłynęła kwota 2.000.000 zł.

Jednocześnie jednak zdaniem Sądu brak jest wystarczających dowodów do uznania, że S. M. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. wyłudził powyższy kredyt działając na szkodę (...) Bank (...) S.A.

Przepis art. 286§1 kk określa odpowiedzialność za oszustwo, którym jest motywowane celem korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Dla przyjęcia popełnienia przestępstwa oszustwa konieczne jest wykazanie na podstawie dowodów, że sprawca obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem zarówno wprowadzenie w błąd (wyzyskanie błędu, itd.), działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i to, że w momencie działania mającego na celu uzyskanie kredytu obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem okoliczność, iż osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla kredytodawcy (wyrok SN z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 9/03).

Oznacza to, że brak z góry powziętego zamiaru niespłacenia „wyłudzonego” kredytu oznacza brak możliwości kwalifikacji czynu z przepisu art. 286§1 kk. Do przypisania oszustwa konieczne jest bowiem ustalenie, że sprawca występując o udzielenie pożyczki, kredytu lub innego płatnego świadczenia, już w tym czasie działał z zamiarem jego niezwrócenia lub niespłacenia. Zachowaniu sprawcy, któremu towarzyszy jedynie cel związany z uzyskaniem kredytu, dla realizacji którego przedłożono poświadczające nieprawdę dokumenty, można co najwyżej oceniać w kontekście art. 297 kk.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, iż wprawdzie w momencie ubiegania się o kredyt został przedłożony w banku dokument poświadczający nieprawdę, ale brak jest podstaw do uznania, że S. M. w czasie zawierania umowy kredytowej z bankiem przez T. S. działał z zamiarem niespłacenia przez niego zaciągniętego kredytu.

Brak jest dowodów potwierdzających, że łączyło ich jakieś porozumienie co do wyłudzenia tego kredytu.

Za takim stanowiskiem przemawiają następujące okoliczności. S. M. był przekonany, że T. S. posiada własne środki pieniężne, ponieważ zapewniał go o tym, a nadto prowadził inną stację benzynową, z której osiągał dochody. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie potwierdza fakt, że rzeczywiście T. S. spłacał systematycznie raty kredytu przez ponad rok, tj. do 1 maja 2013 roku w wysokości około 40.000 zł. miesięcznie. Nadto wiedział także, że na Stacji Paliw stanowiącej przedmiot sprzedaży została ustanowiona hipoteka zabezpieczająca spłatę kredytu.

Te okoliczności zdaniem Sądu nie pozwalają na przyjęcie, że S. M. działał z zamiarem wyłudzenia kredytu, a jego zachowanie należy oceniać wyłącznie w kategoriach czynu wyczerpującego dyspozycję art. 271§1 kk, art. 297§ kk w zw. z art. 11§2 kk.

Z tych względów Sąd uznał oskarżonego za winnego tego że, w okresie od 28 kwietnia 2011 roku do 27 maja 2011 roku działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, (której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania) w celu uzyskania dla tej osoby kredytu inwestycyjnego od (...) Bank (...) SA z siedzibą w W., Oddział 1 w O. w kwocie 2.700.000 zł. na zakup Stacji Paliw należącej do oskarżonego prowadzącego Przedsiębiorstwo – Produkcyjno – Handlowo - Usługowe (...) w O., poświadczyl własnym podpisem nieprawdę w dokumencie KP Nr (...)z dnia 28 kwietnia 2011 roku co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu – tj., że otrzymał od wyżej wymienionej osoby zaliczkę w kwocie 500.000 zł. na zakup Stacji Paliw, choć wiedział, że w rzeczywistości wpłata ta nie miała miejsca oraz przedłożył ten dokument w wyżej wskazanym banku, wobec czego kredyt został udzielony tej osobie.

Przepis art. 297§1 kk kryminalizuje działanie sprawcy polegające na przedłożeniu dokumentu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania określonego świadczenia, m inn. kredytu.

Wskazany dokument lub oświadczenie składane jest przed wskazaną w ustawie instytucją publiczną lub prywatną, w tym w banku. Działanie podejmowane jest w celu uzyskania określonego świadczenia. Dokonanie przestępstwa następuje w chwili, gdy sprawca przedłoży fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty, bądź nierzetelne oświadczenie, niezależnie od tego, czy skutkowało one uzyskaniem wskazanego świadczenia. Z kolei przepis art. 271§1 kk reguluje odpowiedzialność karną osoby, która będąc uprawniona do wystawienia dokumentu, poświadczając w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne.

Sąd uznał, że S. M. popełnił przypisany mu czyn w warunkach współsprawstwa z T. S.. Istotą współsprawstwa jest porozumienie zawarte pomiędzy sprawcami co do dokonania przestępstwa. Z działaniem wspólnym mamy do czynienia zarówno wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, jak i wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego czynu zabronionego, obejmując jednak swoim zamiarem realizację wszystkich znamion przestępstwa przy uwzględnieniu faktu, że wykonane przez niego czynności, np. przed realizacją czynu przestępczego, stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Ważne zatem jest, aby współdziałający dążyli do tego samego celu, wspólnymi siłami i w ramach wspólnego porozumienia. Wtedy każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców.

Okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują, że T. S. powiedział S. M., że do uzyskania kredytu z banku potrzebny jest mu dokument potwierdzający wpłatę zaliczki na zakup Stacji Paliw. Mężczyźni wspólnie uzgodnili, że taki dokument KP zostanie wystawiony. S. M. jako (osoba uprawniona) prowadzący Przedsiębiorstwo – Produkcyjno – Handlowo - Usługowe (...) w O., poświadczył własnym podpisem nieprawdę w dokumencie KP odnośnie tego, że otrzymał od T. S. zaliczkę w kwocie 500.000 zł. na zakup stacji, choć w rzeczywistości jej nie otrzymał. Wprawdzie nie był osobiście obecny w banku, ale wiedział, w jakim celu dokument został wystawiony i wiedział, że T. S. przedłoży go w banku, a po przyznaniu kredytu na jego konto wpłynęła kwota 2.000.000 zł. tytułem zapłaty za stację.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z T. S. w zakresie przypisanego mu czynu. Jego działanie było umyślne, z zamiarem bezpośrednim, z pełną świadomością realizacji wszystkich ustawowych znamion przypisanego czynu. Dla pełnego zobrazowania tego działania Sąd przyjął w kwalifikacji prawnej także art. 271§ 1 kk, ponieważ oskarżony w ramach współsprawstwa najpierw poświadczył nieprawdę w dokumencie, a następnie dokument ten został przedłożony w banku celem uzyskania kredytu dla T. S.. Dokonano więc w myśl art. 11§2 kk kumulatywnej kwalifikacji czynu z art. 271§1 kk i art. 297§1 kk.

Przestępstwa określone w art. 297§1 kk i art. 271§1 kk są przestępstwami formalnymi (bezsuktywnymi), dlatego w odniesieniu do S. M. nie można mówić o wystąpieniu jakiegokolwiek szkody, co powoduje niemożność uwzględnienia wniosku (...) SA o naprawienie szkody. (z uwagi na brak dowodów Sąd nie przyjął działania w zamiarze wyłudzenia kredytu).

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jako dość wysoki. Zgodnie z art. 115 § 2 kk, przy tej ocenie kierował się rodzajem i charakterem naruszonego dobra, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, postacią zamiaru, motywacją oskarżonego. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył dobra chronione prawem jakim są wiarygodność dokumentów oraz uczciwy i rzetelny obrót gospodarczy. Po jego stronie nie wystąpiły żadne czynniki zdolne wyłączyć lub ograniczyć winę.

Sąd przy wymiarze kary kierował się również dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53§1 kk, bacząc aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W myśl art. 53§2 kk Sąd uwzględnił także sposób zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu.

Wymierzając karę pozbawienia wolności Sąd uwzględnił na korzyść fakt przyznania się do przypisanego czynu, wyrażenie żalu oraz fakt dotychczasowej niekaralności. Na niekorzyść Sąd przyjął fakt działania w warunkach współsprawstwa oraz fakt realizacji jednym zachowaniem dyspozycji dwóch przepisów ustawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazuje, że cele kary zostaną osiągnięte w warunkach wolności kontrolowanej i oskarżony nie wkroczy ponownie na drogę przestępstwa.

Z uwagi na cel działania oskarżonego w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd orzekł wobec niego także karę grzywny w ilości 80 stawek dziennych, każda po 10 zł. Ustalając wysokość grzywny uwzględnił stopień winy i możliwości zarobkowe oskarżonego.

W ocenie Sądu wymierzona kara jest współmierna do stopnia winy oskarżonego, wagi czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę zgodnie art. 2 ust.1 pkt 3, art. 3 ust 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych- Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami oraz zwrot wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa stosownie do art. 627 kpk.